

„39 stupňů je návrat ke kořenům BuranTeatru“

Rozhovor / Herec Michal Isteník, držitel Ceny Alfréda Radoka i Ceny Thálie, člen Městského divadla Brno, tvář známá z televizních obrazovek díky seriálům Most!, Kukačky či Hlava Medúzy a spoluzakladatel brněnského nezávislého divadla BuranTeatr.

Co pro vás znamená BuranTeatr?

Je to moje první děčko. Když jsme ho založili, byl jsem ve druháku nebo třetíáku na JAMU. Bylo to generační divadlo, všichni jsme k sobě měli věkově blízko, blízko i smyslem pro humor a viděním, jakým způsobem bychom chtěli divadlo dělat. Byli jsme mladí, plní ideálů, zejména prvních osm, deset let divadla (2005–2015, pozn. red.) byla nádherná doba, na kterou budu celý život vzpomínat.

Posledních sedm let se BuranTeatr transformuje, z jeho koncepce mizí činohra, nahrazuje ji pohybové divadlo či současný tanec. Nebude vám BuranTeatr, tak jak jste ho zažil vy, chybět?

My už skutečně zpíváme takovou více či méně důstojnou labutí písničku. A BuranTeatr jako takový podle mého názoru už neexistuje. Díky tomu mám samozřejmě více času na svoji skutečnou rodinu, což také není k zahzení. (smích) Ale v žádném případě to neznamená, že by zmizelo to přátelství, které se díky divadlu navázalo. To se nestane. Ať už jsme na jevišti, nebo ne.

Jaký význam hraje v historii divadla hra 39 stupňů?

Hra vznikla ve chvíli, kdy se divadlo připravovalo k předání současnému vedení. Byla to po velmi dlouhé době inscenace, kdy se k sobě vrátili, jak my si tak říkáme legračně, bratři zakladatelé. Jednalo se o takový návrat ke kořenům BuranTeatru. Nejspíš i díky tomu se inscenace výjimečně povedla a měla nebyvalý úspěch a ohlas. Hráli jsme ji po celé republice a hrajeme ji strašně rádi dodneška. Takže proto ji považuji dokonce za kultovní. Moje žena teď ukazuje, že ona taky. (smích)

A co pro vás osobně znamená hra? Mimořádně, máte spočítáno, kolik jste za těch 7 let repríz udělal kotoulů a saltů? (smích)

(smích) To nemám, ale bylo jich hodně. A poslední rok a půl už to bolí. To tělo bylo dříve pružnější a ohebnější. (smích) I když, já jsem si myslel, že tu hru stáhneme, až to salto z konce první půlky neudělám. Vypadá to, že tu hru stáhneme a ještě ho udělám, takže pro mě v tuto chvíli hra 39 stupňů znamená, že ještě nejsem starý. (smích)

Jaká je vaše oblíbená scéna ze hry?

Miluju tu scénu, kdy sedím s cestáčkama ve vlaku a oni se mi snaží prodat nějaké oblečení. Kluci jsou totiž vynikající improvizátoři a opravdu až 90 procent toho dialogu improvizují. Už se mi hodně dlouho nepodařilo to ustát. (smích)

Nemrzelo vás, že také nemůžete hrát více postav v jedné inscenaci?

Nene, já obecně na divadle nenávidím převlékání. Já jsem nejraději, když mám jeden kostým od začátku do konce. Na druhou stranu, mým jediným úkolem ve hře je odehrát ji od začátku do úplného konce, zatímco úkolem mých kolegů je zabránit mi v tom. (smích) Jenže já neodejdu ze scény, kdežto oni se na mě střídají, vždycky si v zákulisí odpočinou, a pak na mě naběhnou dva až tři čerství borečci, jejichž úkolem je úplně mě zdemolovat. (smích) Je to neuvěřitelně krásný souboj.

Několikrát jste se nechal slyšet, že máte na jevišti dost smůlu. Tu jste si při nějaké inscenaci omylem rozřízl stehenní sval, tu vás probil proud až tak, že jste se nemohl pustit kovové tyče, v šálách jste zkolaboval a odvezla vás sanitka. Vzhledem k dynamičnosti hry a vašim zkušenostem, nestalo se vám i při této hře něco?

(smích) Při téhle hře právě proběhlo to probití proudem.

To bylo při této hře?! Aha! Tak já věřím, že novoborské divadlo bude po této stránce bezpečným prostředím.

Zaklepeme to! (smích)

Kompletní rozhovor na www.i-noviny.cz

LOŇSKÝ JEDNODENNÍ 44. ROČNÍK VE DVOU EMOCÍCH

„Prožijte s námi podzimní divadelní jízdu“

Rozhovor / Znamé tváře profesionálních divadel i mimořádné ochotnické počiny, to je 45. Českolipský divadelní podzim, který se letošní rok z důvodu rekonstrukce Jiráskova divadla koná poprvé ve dvou městech a rovnou na třech místech, v novoborském divadle, v KD Crystal a v Centru textilního tisku. Co na to Dita Krčmářová, hlavní dramaturgyně přehlídky a zároveň také předsedkyně DK Jirásek?

Proč se část programu přesunula poprvé do Nového Boru?

Nechceme vynechat žádný ročník a chceme nadále pokračovat v ročních intervalech. Zvláště tato doba si to žádá, když to alespoň trochu jde. Původně se navíc mělo rekonstruovat foyer KD Crystal. Dokonce to vypadalo, že se většina přehlídky přesune do Novém Boru. Rekonstrukce se poté přesunula do dalšího roku a my mohli alespoň částečně prostor KD Crystal využít. Jsme českolipský festival, který je podporovaný městem Česká Lípa, proto jsme rádi, že část programu můžeme ponechat doma, ačkoli jsme nyní bez divadelních prostor. Naproti tomu má novoborské divadlo skvělé technické zázemí a auru báječného divadelního prostoru, Centrum textilního tisku poskytne intimní prostředí a v KD Crystal si na každé představení zvláště můžeme hrát s vytvořením specifického prostoru pro diváky, s arénou a elevací. Takže věříme, že nám českolipští diváci odpustí, že jsme to nakonec nakombinovali takto. Věříme, že tenhle trojlístek bude šťastný a diváci s námi budou putovat z místa na místo.

Přehlídka nabídne hned trojici premiér. To musela být obrovská chuť do divadla.

Opět šťastný trojlístek. Chronologicky podle dat v programu bude mít premiéru nejprve Divadelní klub mladých s výjimečným

představením, ve kterém se sešli lidé, kteří jsou de facto odchovanci paní Bufkové, mají své práce, studia na vysoké škole, ale i přesto si našli čas a nazkoušeli hru s texty bratří Čapků a písněmi Voskovce a Wericha. Hned po nich uvede náš dvorní režisér Václav Klapka skvělou současnou hru pro dva herce Maude, Lionel a prst Jacksona Pollocka, ve které s ním hraje úplně božsky naše Vladěnka (Vladimíra Zborníková, pozn. red.). Hru zkoušeli nejprve doma, poté si odbyli neoficiální premiéru na červenové krajské přehlídce a hned s ní postoupili do národního kola. Viděla jsem malou předpremiéru, smála se, nechala se unášet příběhem, plakala, tleskala. Myslím, že to oběma protagonistům náramně hraje. O třetí premiéru se v závěrečný den přehlídky postará náš Hamlet Štěpán Křákal, který se prvně ujal režie a společně s našimi dalšími čtyřmi herci nazkoušel hru, při které vám bude pořádné vedro, uvidíte totiž existenciální drama Jean-Paul Sarrtra S vyloučením veřejnosti. Tohle je další důvod, proč se na letošní ročník tak strašně moc těšíme.

Jak představit letošní ročník v kostce?

Měli jsme snahu, aby si z každého večera diváci odnesli něco nového, objevili nové hry, soubory a autorské věci. Aby si užili divadlo a kulturně se nadechli a odpočinuli si od zpravodajství, politiky a mediálního cirkusu. Prožijte s námi podzimní divadelní jízdu!

PROČ BYSTE MĚLI PŘIJÍT ZÍTRA NA BÍLÉHO TESÁKA?

„Divadlo Drak je jedno z našich nejvýraznějších a mezinárodně nejuznávanějších divadel pro děti i dospělé. Bílý tesák získal Cenu Erik za nejinspirativnější hru sezóny. Inscenace pracuje s principy tzv. live cinema, tedy snímání dění na jevišti kamerou, které je živě přenášeno na plátno. Milan Hajn obdržel za ztvárnění Bílého tesák prestižní Cenu Thálie. Představení je určeno pro všechny od 9 let, je plně dobrodružství a je neobyčejně přitažlivé.“

Divadlo Drak: Bílý tesák, 15. 10., Městské divadlo Nový Bor

VZPOMÍNKA NA LOŇSKÝ JEDNODENNÍ 44. ROČNÍK

Šest dní před začátkem minulého ročníku zatáhla vláda za brzdu a bylo jasné, že 44. ročník neproběhne. Byla však středa a ještě pět dnů bylo možné pořádat kulturní akce. Po několika telefonátech, jedné tiskové zprávě a mnoha esemeskách se stalo neskutečné a o tři dny později v sobotu 10. října se v divadle sešlo na 100 diváků, kteří se, možná s o to větší chutí, přišli rozloučit se starým Jiráskáčem před avizovanou dvouletou rekonstrukcí. Oba domácí soubory jim k tomu sehrály své inscenace, Divadelní klub mladých dokonce uvedl inscenaci v premiéře. 44. ročník proběhl ve strohé verzi, ale, a to bylo nejšlacenější, i s výstavou ve foyer, kterou na rekordních 45 minut nainstalovala původem českolipská výtvarnice a grafička Michaela Verbová aka mala_holka. Více se z původního programu 44. ročníku již zachránit nepodařilo. Závěrečný večírek pro několik lidí za zamčenými dveřmi divadla byl pak na několik měsíců poslední kulturní legrací. Ale šlo to po tolika strávených letech ve staré budově Jiráskova divadla jinak? S odstupem roku jsme o to šťastnější, že se v loňském roce našla chuť a síla. I díky tomu můžeme letošní rok slavit společně krásných 45 let.

SOUTĚŽ #1: JAK SE JMENUJE FILM ALFREDA HITCHCOCKA, VE KTERÉM JE PRÁŠKOVACÍ LETADLO SMRTIČÍ ZBRANÍ? Svou odpověď pošlete na telefonní číslo 774 116 048 vždy do 23:00 dne vyhlášení soutěže. Za každou správnou odpověď získáte bod. Soutěžící s nejvyšším počtem bodů uvidí po konci festivalu nevidané a litovat nebudou.